

Tatilcilerden Hayır Yok Madem..

İçeriği Yazan: [İrfan DEĞİRMENCİ](#) [1] Zaman: Çar, 15/09/2010 - 10:24

Yazar: İrfan DEĞİRMENCİ

Yazının Yazıldığı Tarih: 14/9/2010

Nasıl olsa biz vardık onları

temsilen. Onların yerine oy kullanırdık ve kullandık da.

Ama yetmedi doğal olarak hile de yapamadık, fazladan oy da kullanamadık.

Kusura bakmasınlar onların beklediğini gerçekleştiremedik.

Olan oldu tatilcilerden hayır (!) Yok madem pes etmeyeceğimize göre

omuzlarımıza onların yükünü de yükleneceğiz artık. Bir oy/kişi den ne çıkar

demeyeceğiz; dememeliyiz daha doğrusu. Vatan borcumuzu ödemeliyiz.

Bizim için ölenlere, öldürülenlere boşu boşuna çabalamadıklarını

kanıtlamalıyız.

Şimdi duruma kısaca bakalım ne yapabilir AKP?

Tek tek yazmayacağım zaten amaçlarını biliyoruz. Anayasa mahkemesini ele

geçirdiler artık kararlarını iptal edecek kurum kalmadı karşılarında, kısaca

istedikleri yasayı çıkaracak, istediklerini değiştirecek güce sahipler.

Peki, ne yapamazlar? Asıl hedefleri Türkiye cumhuriyetini resmen ortadan

kaldırmak ve ülkeyi eyaletlere bölmek bilindiği gibi. Bunu yapamazlar

diyemeyiz ama şimdi yapamazlar.

Şu anda yapamazlar. Çünkü bizlerden korkuyorlar, cumhuriyetçilerin

ayaklanmalarından korkuyorlar. Cumhuriyet mitinglerinde bunu fazlasıyla

yaşadılar.

Bunları yapacak kadar organize olabilir miyiz şüpheli.

Çünkü Türkan sayılan yok, Mustafa Balbay içeride, Tuncay Özkan içeride, İlhan

Selçuk'un da artık bizimle değil. Sinan Aygün içeride, Mehmet Haberal

içeride. Yani bizleri organize edecek etkili isimler aramızda yoklar. Peki, ne

yapmalıyız?

Oturup kara kara düşünecek kadar çok vaktimiz var mı?

Bir araya gelmeliyiz, farklı şehirlerde, farklı semtlerde olsak da iletişim

kurmalıyız.

Fikirlerimizi, yapabileceklerimizi ortaya dökmeliyiz.

Aynı çatı altında buluştuğumuz politika dergisini köprü olarak kullanmalıyız,

Gelecek nesillere yatırım yapmalı, onları eğitmeliyiz çünkü aynı havayı

soluduğumuz şimdiki neslin durumu ortada. Biraz medeni cesaret, biraz daha

ayırabileceğimiz zaman mücadele için ilk adımlar olacaktır.

Referandumdan hayır sonucu çıksaydı bile çalışmamız gerekiyordu. Ortaya

çıkan sonuç birleşmenin kaçınılmaz olduğu gerçeğidir. Lütfen iletişime

geçelim. Bu satırları okuyan sizlerden bahsediyorum bağımsızlığımız için,

cumhuriyetimiz için. Yapacak çok işim var vaktim yok demeyelim. Son

satırlarda, basın şehidimiz uğur MUMCU'nun seslenişine yer veriyorum:

Dağ gibi karayağz birer delikanlıydık. Babamız sırtında yük taşıyarak getirirdi

aşımızı, ekmeğimizi.

Arabalar şırıl şırıl ışıklarıyla caddelerden geçerken bizler bir mumun ışığında

bitirirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce yoksulun yüreğini,

yüreğimizde yaşayarak katıldık o büyük kavgaya. Ecelsiz öldürüldük.

Dövüldük, vurulduk, asıldık.
Vurulduk ey halkım, unutma bizi...

Yoksulluğun bükemediği bileklerimize çelik kelepçeler takıldı. İşkence

hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı, mor binlikler

getiren birer senet gibi kullanırdık. Mimardık, mühendistik, doktorduk,

avukattık. Yazlık kışlık katlarımız, arabalarımız olurdu. Yüreğimiz, işçiyle

birlikte attı. Yaşamımızın en güzel yıllarını, birer taze çiçek gibi verdik

topluma. Bizleri yok etmek istediler hep. Öldürüldük ey halkım unutma bizi...
Fidan gibi genç kızlardık. Hayat, şakırdayan bir şelale gibi akardı göz

bebeklerimizden. Yirmi yaşında, yirmi bir yaşında, yirmi iki yaşında,

işkencecilerin acımasız ellerine terk edildik. Direndik küçük yüreğimizle,

direndik genç kızlık gururumuzla. tükürülesi suratlarına karşı bahar çiçekleri

gibi taptaze inançlarımızı fırlattık boş birer eldiven gibi. Utanmadılar

insanlıklarından, utanmadılar erkekliklerinden. Hücrelere atıldık ey halkım,

unutma bizi...

Ölümcül hastaydık. Bağırsaklarımız düğümlenmişti. Hipokrat yemini etmiş

doktor kimlikli işkencecilerin elinde öldürüldük acımaksızın. Gelinliklerimizin

ütüsü bozulmamıştı daha. Cezaevlerine kilitlenmiş kocalarımızın taptaze

duygularına, birer mezar taşı gibi savrulduk. Vicdan sustu. Hukuk sustu,

insanlık sustu.

Göz göre göre öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Kanserdik. Ölüm, her gün bir sinsi yılan gibi dolaşıyordu derilerimizde.

Uydurma davalarla kapattılar hücrelere. Hastaydık. Yurtdışına gitseydik

kurtulurduk belki. Bir buçuk yaşındaki kızlarımızı öksüz bırakmazdık. Önce

kolumuzu, omuz başından keserek yurtseverlik borcumuzun diyeti olarak

fırlattık önlerine. Sonra da otuz iki yaşında bırakıp gittik bu dünyayı, ecelsiz. Öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Giresun'daki köylüler, sizin için öldük. Ege'deki tütün işçileri, sizin için öldük.

Doğudaki topraksız köylüler, sizin için öldük. İstanbul'daki, Ankara'daki işçiler

sizin için öldük. Adana'da, paramparça elleriyle, ak pamuk toplayan işçiler,

sizin için öldük.
Vurulduk, asıldık, öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Bağımsızlık, Mustafa Kemal'den armağandı bize. Emperyalizmin ahtapot

kollarına teslim edilen ÷lkemizin bağımsızlığı için kan döktük sokaklara. Mezar

taşlarımıza basa basa, devleti yönetenler, gizli emirlerle başlarımızı ezmek,

kanlarımızı emmek istediler. Amerikan üsleri kaldırılışın dedik, sokak ortasında

sorgusuz sualsiz vurdular.

Yirmi iki yaşlarındaydık öldürüldüğümüzde ey halkım, unutma bizi...

Yabancı petrol şirketlerine karşı devletimizi savunduk; komünist dediler.

Ülkemiz bağımsız değil dedik; kelepçeyle geldiler üstümüze. Kurtuluş

Savaşında emperyalizme karşı dalgalandırdığımız bayrağımızı daha dik

tutabilmekti bütün çabamız. Bir kez dinlemediler bizi. Bir kez anlamak

istemediler.
Vurulduk ey halkım unutma bizi...

Henüz çocukluğumuzu bile yaşamamıştık. Bir kadın eli değmemişti ellerimiz.

Bir sevgiliden mektup bile almamıştık daha. Bir gece sabaha karşı, pranga

vurulmuş ellerimiz ve ayaklarımızla çıkarıldık idam sehparına. Herkes

tanıktır ki korkmadık. İçimiz titremedi hiç. Mezar toprağı gibi taptaze, mezar

taşı gibi dimdik boynumuzu uzattık yağlı kementlere.
Asıldık ey halkım, unutma bizi...

Bizi öldürenler, bizi asanlar, bizi sokak ortasında vuranlar, ağabeyimiz,

babamız yaşlarındaydılar. Ya bu düzenin kirli çarklarına ortak olmuşlardı ya

da susmuşlardı bütün olup bitenlere. Öfkelerini bir gün bile karşısındakilere

bağırmamış insanların gözleri önünde öldürüldük. Hukuk adına, özgürlük

adına, demokrasi adına, batı uygarlığı adına, bizleri, bir şafak vakti ipe

çektiler.
Korkmadan öldük ey halkım, unutma bizi...

Bir gün mezarlarımızda güller açacak ey halkım, unutma bizi... Bir gün

şesimiz, hepinizin kulaklarında yankılanacak ey halkım, unutma bizi.
Özgürlüğe adanmış bir top çiçek gibiyiz şimdi., hep birlikteyiz ey halkım,

unutma bizi,

unutma bizi,

unutma bizi... "Sesleniş" Cumhuriyet Gazetesi,25/08/1975

irfan.degirmenci@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Toplumsal](#) [2]

Kaynak URL (04/05/2024 - 10:56 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/tatilcilerden-hayir-yok-madem>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/irfan-degirmenci>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>